

NESMRŤELNÉ NÁSLEDKY

Niektoré osudy sú
horšie ako smrť.

COO
BOO

I. V. MARIE

Nesmrteľné následky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

I. V. Marie

Nesmrteľné následky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NESMRTELNÉ NÁSLEDKY

NESMRŤELNÉ NÁSLEDKY

I. V. MARIE

Preložila Mária Koscelníková

COO
BOO

I. V. Marie: Immortal Consequences
Text copyright © 2025 by I. V. Marie
Jacket art copyright © 2025 by Abel Klaer
Map art copyright © 2025 by Virginia Allyn
Translation © Mária Koscelníková, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-9566-5239-8
ISBN e-knihy 978-80-566-5250-3 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5251-0 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5249-7 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Venujem mame a ockovi.
Ďakujem vám, že ste vo mňa verili,
keď som to ja sama nedokázala.
Te quiero millones de millones.
Z celého srdca vás ľúbim.

ČIERNOLESKÁ AKADEMIA

ASFODEL

TALENTIS

BARBARIS

HLAVNÉ NÁDVORIE

DEFENZIS

NATURIS A TINKTURIS

NOBILIS

DOMNATY POVÝSENÝCH

KNÍŽNICA

SPOMIENKÁRIUM

ALTÁNOR

RÓLSA

ELYZIUM

ROSTRANAT

DALEMONT

PRVÁ ČASŤ

JEJ PÁD

1

WREN

Wren Loughyová sa zamykaním svojej izby neobťažovala. Nemalo zmysel tváriť sa, že pomocou zámkov a ochranných štítov bude v bezpečí. Ak má niečo prísť, tak to príde. Preto keď sa prebudila na to, ako jej niekto drží ruku na ústach, a v nose pocítila známu vôňu mäty a santalového dreva, vôbec ju to neprekvapilo.

Očakávala to.

Skôr ju znepokojoval podivný sen o matke, ktorý sa jej prisnil len pred chvíľou. Bolo zvláštne, že mŕtvi stále dokázali spať a snívať. Oni by predsa nemali snívať. Ale nedalo sa povedať, že boli celkom mŕtvi. Existovali totiž kdesi v medzipriestore, na mieste súbežne fungujúcim so svetom živých a mŕtvych, tesne na sklonku bytia a počiatku posmrtného života.

Nech už to teda znamenalo čokoľvek.

Na dočasný pobyt v očistci sa snažila príliš nemyslieť.

Cez tenké závesy dnu presvitало jasné svetlo a polmesiac ožaroval brečtanom posiaty strop. Wren párkrát zažmurkala, aby sa jej zrak prispôbil tme, a opäť sa sústredila na votrelca, na dôverne známe bridlicovosivé oči Augustina Hughesa, ktorý sa nad ňou pobavene uškŕňal.

„Odpusť mi moje drzé spôsoby, Loughtička.“ Starostlivo si premeral jej tvár. „Musel som sa uistiť, že nebudeš kričať a neprezradíš ma. Chápeš... vzhľadom na tvoju reputáciu.“

Wren otrávene zafunela. Bolo o nej známe, že mala povesť rušiteľky obyvateľov budovy Talentisu. Vedúcej fakulty Marigoldovej prichádzala na jej hlučné výkriky po nočných morách kopa sťažností, keďže nimi budila ostatných a vyhánala ich z postele.

Bol to neduh, o ktorom sama uznala, že ho treba napraviť.

August sa k nej naklonil bližšie. „Môžem odtiahnuť ruku? Nebudeš kričať?“

Wren varovne prižmúrila oči a pokúsila sa mu odvrknúť niečo hnusné, ale nepekne slová pohltila jeho dlaň. Tak či onak, jej odkaz bol jasný.

Neprovoďuj ma.

August sa usmial a odtiahol ruku, no jeho telo bolo stále nebezpečne blízko. „Načo toľko nadávok? Neprišiel som sa s tebou biť, zlatko.“

„Tak nabudúce radšej zaklop a nezapchávaj mi ústa ako vyšinutý sériový vrah!“ vyhrkla Wren a odtisla ho od seba. Nočnú košeľu mala dostatočne hrubú, preto sa pri jeho vyčítavom pohľade nijako nehanbila. Vstala z postele, prešla k oknu, otvorila západku a nechala do izby vojsť závan čerstvého vzduchu.

Strieborný jas Čiernolesa ju ovalil vo vlnách a mihotal sa pomedzi hustú nočnú hmlu. Jeho éterické svetlo by sa ľahko dalo pomýliť so žiarou mesiaca, ale Wren ich už vedela rozoznať.

V tomto svete v noci na oblohu mesiac nevychádzal. Nebola totiž na zemi. Ani v galaxii. Toto nebol svet, aký poznala.

V Čiernolese také veci neexistovali.

Teda nie naozaj.

August sa oprel o drevený stĺp postele s prekríženými rukami na hrudi a opäť sa príznačne uškrňal. Mal na sebe zvyčajnú uniformu: čierne nohavice, bielu košeľu s vyhrnutými rukávmi až po lakty a čiernu vestu, ktorá mu zvýrazňovala svalstvo. Pod pravým okom mal tenkú jazvu, ktorej pôvod Wren odjakživa zaujímal, ale nikdy sa ho na ňu neopýtala.

O svojich starých životoch hovorili len zriedka. Nemieni toto nepísané pravidlo porušiť ako prvá.

Napriek ich nevraživosti musela Wren uznať, že keby sa stretli za života, považovala by ho za atraktívneho. Bol pomerne pekný, mal výraznú čeľusť a nepoddajné čierne kučeravé vlasy. Nehovoriac o jeho nechutne zastrašujúcich spôsoboch a schopnosti vyklúčkovať z väčšiny problémov len vďaka zastretému pohľadu a snobským manierom. Možno by na seba narazili na dovolenke. Predstavila si ho, ako sa sebavedome rozvaľuje na pláži, ako mu vynikajú spotené svaly, na prirodzene opálenej pokožke má zvyšky opaľovacieho krému a kúpe sa v hrejivých slnečných lúčoch.

Bože, lúče...

Slnko jej nesmierne chýbalo.

„Páči sa ti, čo vidíš?“ August naklonil hlavu nabok. „Stačí povedať a namaľujem ti svoj autoportrét.“

Wren zagúľala očami. „Čo odo mňa chceš?“

„Chystám sa na polnočnú prechádzku,“ vysvetlil jej bezstarostne a zopäl si ruky za chrbtom.

„Prečo si myslíš, že chcem ísť s tebou?“

„Pretože...“ sňal si z ukazováka strieborný prsteň a vyhodil ho do vzduchu ako mincu. „Dostali sa mi do uší veľmi dôležité informácie o tom, že dnes do Čiernolesa vpadne nový študent.“

Wren automaticky stuhla. Bolo veľmi pravdepodobné, že blafuje. August nepatril k najspoľahlivejším a najdôveryhodnejším osobám na škole, ale stále to bola šokujúca novina.

Noví študenti prichádzali na Čiernoles výnimočne, dialo sa to len raz za niekoľko desaťročí. Čiernoles bežal ako švajčiarske hodinky a jeho chod sotva niečo narúšalo. Akadémia sa hrdila poriadkom a rovnováhou, zachovávaním tradícií. Naposledy k nim vpadol nový študent ani nie pred rokom, čo znamenalo, že ak August neklame... niečo sa v chode školy muselo zmeniť.

„Povedzme, že sa ti rozhodnem veriť,“ nadhodila Wren. „Prečo by som mala ísť dobrovoľne s tebou a dívať sa na to?“

„Ach, Loughťička,“ zasmial sa August. „Si tá najotravnejšia a najsúťaživejšia bytosť, akú som mal kedy tú nečesť poznať. Netvár sa, že ti v tej peknej hlavičke nehlodajú červíky pochybností.“

„To nie je pravda.“ Bola. „Napadlo ti vôbec, že na mňa prenášaš svoj vlastný strach? Zrejme sa bojíš, že nový študent bude v sprevádzaní lepší než ty.“

Augustova tvár posmutnela. „V sprevádzaní?“

Wren napriamila plec. „Presne tak. To tu predsa robíme, či nie?“

„Nie.“ Zatváril sa prísne a podišiel k nej bližšie, stará drevená podlaha pod váhou jeho kožených čižiem zavrzgala. „My nikoho nesprevádzame, my žneme duše. Nedržíme ich za ručičku a neskackáme s nimi pri západe slnka.“ Nesúhlasne potriasol hlavou. „Kriste, Loughťička, už by si to mala vedieť.“

„Ale...“ Wren si radšej zahryzla do jazyka. Nemala náladu znovu sa púšťať do ich typickej debaty. Pravdupovediac, bola zvedavá a nedokázala potlačiť ľudskú časť svojej bytosti,

ktorá sa túžila niečo dozvedieť a bažila po hlbšom porozumení všetkému navôkol.

Napadlo jej, či to z nej niekedy vyprchá, a ak áno, kedy.

„Pozri sa,“ vzdychla si. „Chcem tým len povedať, že oči vidne obaja prikladáme našej zvedavosti veľkú váhu a snažíme sa byť dobrí v tom, čo robíme. Chceme byť najlepší. A možno...“

„Dobre, chápem,“ August jej skočil do reči a mávol rukou. „Obaja sme súťaživí somári. Pochopil som ťa.“ Súťaživí somári – aj takto sa to dalo nazvať. Podľa Wren by bol vhodnejší titul ‚úhlavní nepriatelia‘. Najlepšie totiž vystihoval ich turbulentný vzťah, ale nemienila ho poopraviť.

Odkedy Wren zomrela a vpadla do Čierneholesa, August sa jej priplietol do existencie ako otravný, boľavý a opuchnutý pluzgier, ktorý nemožno vytlačiť, hoci sa o to Wren neustále pokúšala. Nebola si istá, prečo si na nekonečné otravovanie vybral práve ju, ale trápiť sa komplikovanou myslou Augusta Hughesa v konečnom dôsledku nemalo zmysel.

Wren prešla popri ňom k skriní a vybrala z nej čierny plášť. Vzápätí sa pozrela na Augusta cez zájdené zrkadlo toaletného stolíka. Bezmyšlienkovite si prezeral staré, v koži viazané učebnice na poličkách a prechádzal ukazovákom po ich zaprášených chrbtoch.

„Akú máš istotu?“

Ani sa na ňu nepozrel. „Akú istotu?“

„Že sem príde ďalší študent,“ objasnila mu Wren a nenápadne si strčila do vrečka vesty obľúbenú striebornú dýku. „Deje sa to mimo harmonogramu. Nováčik sem prišiel ani nie pred rokom...“

„Myslíš Emilio,“ doplnil ju August. „Áno, viem.“

„Neodpovedal si mi.“

August sa zháčil a obzrel sa na ňu ponad plece. „To ti je vážne tak zaťažko dôverovať mi? Bude to oveľa zábavnejšie, keď sa prestaneš toľko vypytovať.“

Wren dobre vedela, že by s ním nemala nikam ísť. Stačí ho poslať preč, vrátiť sa do postele a tváriť sa, že ju vôbec nezobudil. Ak však naozaj prichádza na Čiernoles nový študent, musí zistiť viac.

„Fajn,“ vzdychla si a ukázala na dvere. „Až po tebe.“

August sa víťazoslávne usmial. „Takto sa mi to páči!“ Luskol a dvere sa otvorili. „Dámy majú prednosť.“

Wren ho obišla a snažila sa nevšímať si jeho samolúbe úškrny.

Dvere osvetľovala oranžová žiara z tuctov sviečok na železných svietnikoch lemujúcich úzku chodbu s tmavokarmínovými tapetami. Na okrajoch sa trošku odliepali, krútili a celkovo pôsobili pod váhou času ošúchane. Pomedzi stropné lišty sa predierali tenké pásiky zelene a ako pavučina sa tiahli po strope.

Wren cestou hladila stenu bruškom prsta. „No a... si pripravený na zajtrajšiu Calliganovu skúšku?“

August nadvihol obočie a prísne si ju premeral. „Loughťička, zlatko, vari sa so mnou pokúšaš nezáväzne konverzovať?“

„Ja sa ne...“ Wren sa zháčila a krk jej zaliala neželaná červen. „To ty si ma vytiahol z postele!“

August sa oprel o stenu. „Nikto ťa nevytiahol.“

„Netvár sa, že si mi dal na výber.“

„Kriste...“ vzdychol si a počúchal si tvár. „Stále sa predsa môžeš vrátiť, stojíme pár metrov od tvojej izby. Už len to mi chýbalo, aby si zo mňa urobila nevychovanca, pretože som ťa niekam zavolať.“

Po ich ľavici sa s vrzgotom otvorili dvere.

„Láskavo držte zobáky!“ stála v nich Maya Romerová, krátke čierne vlasy mala ako stračie hniezdo. „Viem, že odpočinok je pre vás zrejme cudzie slovo, ale väčšina z nás sa chce vyspať!“

„Prepáč, Maya,“ Wren sa na ňu ospravedlňujúco uškrnula. „Ideme na prechádzku.“

„Po večierke?“

August k nej podišiel. „Máš s tým problém?“

Maya sa inštinktívne zháčila. „Nie, ale... na hlavnom nádvorí stála skupinka Povýšených a asi tucet študentov poslala do polepšovne,“ natiahla krk a nervózne sa porozhliadla po chodbe. „Nemali by ste pokúšať šťastie pred Deceniálom.“

Wren v duchu zanaďavala. *Deceniál!* Tak veľmi sa trápila príchodom nového študenta, až takmer zabudla na zajtrajšiu večernú otváraciu ceremóniu. Ak ich tu prichytia... pripraví sa o šancu na nomináciu.

Každých desať rokov pri príležitosti slávnosti Deceniálu riaditeľ školy a šiesti vedúci fakúlt starostlivo vybrali spomedzi študentov Čiernoľskej akadémie jedného študenta, ktorý získal nomináciu za svoje schopnosti a talent. Následne musel absolvovať štyri skúšky, na ktorých preukázal svoje magické zručnosti. Skúšky boli v podstate formalita. Bola to tradícia rovnako stará ako Deceniál. Doteraz sa v dejinách Čiernoľesa nestalo, aby nominovaný študent v skúškach neobstál.

Lenže vždy tu bolo riziko, že sa to môže stať.

Po splnení skúšok získal študent možnosť voľby: formálne ukončiť školu a stať sa Povýšeným, alebo ísť do neznáma na Onen svet, aby sa jeho duša konečne dočkala odpočinku.

Natrvalo.

Ibaže nikto netušil, ako Onen svet vyzerá. Bolo to riziko. Jednoznačné a nebezpečné riziko.

Wren odjakživa vedela, čo by si vybrala. Povýšení študenti mali možnosť voľne používať mágiu a boli oslobodení od večnej povinnosti žatvy duší. Bývali v samostatnej budove na pozemku a pomáhali vedúcim fakúlt na hodinách. Ak Wren získa nomináciu, presne to má v pláne.

Musí však nájsť spôsob, ako z tejto rovnice odstrániť Augusta.

„Nechytia nás,“ sľúbila jej Wren. „Máš moje slovo.“

Maya prikývla, oťapene mávla rukou a zavrela dvere. August si odfrkol a pridol do kroku. Wren mala čo robiť, aby mu stíhala.

„Mala by sa naučiť nestarať sa do cudzích vecí,“ zamrmľal si popod nos.

„Náhodou je celkom milá,“ protirečila mu Wren. „Poznáš také slovo, však?“

„Ani nie. Skús ho použiť vo vete.“

„Ha-ha-ha. Veľmi vtipné.“ Wren zagúľala očami. „Mal by si sa naučiť byť trochu milší. Niektorí začínajú mať pocit, že si chodiaca mŕtvola, zlomená duša bez citov a emócií.“

August sa uškrnul, ale Wren v jeho sivých očiach postrehla niečo ako záblesk ľútosti. „Veru nie, sladká Loughtička. Keby som nemal city a emócie, bol by som damián, a hoci ma neobmedzená moc naozaj láka, obávam sa, že moja ľudskosť je stále neporušená.“

Zatiaľ.

Wren si ho pokojne vedela predstaviť ako člena rádu damiánov. Myslela na to neustále.

Hoci bola presná lokalita rádu damiánov záhadou, povrávalo sa, že sa schádzali kdesi tesne za hranicou Čiernolesa, ukrytí hlboko v lese pod maskou krivolakých konárov a zhnitého lístia. Damiáni uctievali vyššiu moc – neznámu entitu pod

prezývkou Bezduchý –, ktorá im udeľovala schopnosť zbaviť sa ľudskosti a získať prístup k tieňovej mágii.

Do dejín Čiernolesa sa v priebehu rokov zapísalo niekoľko študentov, ktorí sa rozhodli vyjsť za jeho železnú bránu a vyhľadať damiánov. Boli ochotní obetovať sa pre večný zdroj moci. Znamenalo to však úplne sa zbaviť svojej ľudskosti, ktorá v nich zostala aj po vpáde do Čiernolesa. Ľudskosti, ktorá túžila po domove. Po spojení.

Vravelo sa, že čím viac tieňovej mágie damián vytvoril, tým viac sa jeho duša zmenila, hnila a rozpadala sa, až kým sa z neho stal väčšmi tieň než človek, bytosť bez morálneho kompasu a vedomých rozhodnutí. Duše tieňov zhrdzaveli a pohltili každúčký kúsok osoby, ktorou kedysi daný človek býval.

Šlo o nezvratný proces. Len čo ich ľudskosť bola úplne pohltená... nebolo cesty späť.

„Ach, prestaň toľko premýšľať.“ August sa uškrnul a zabočil za roh. „Priam počujem, ako sa ti v hlave otáčajú záviety. Nemám ani najmenší úmysel pridať sa k damiánom. Len ťa rád podpichujem.“

„Fajn. Som rada, že sa neplánuješ pridať k tomu kultu vymytých mozgov. Nemám ti za to dať cenu alebo vystrojiť oslavu?“

„Netreba.“ August sa uškrnul ponad plece. Napokon dorazili ku klenutým dreveným vchodovým dverám do Talentisu. „Stačí mi vidieť, ako sa budeš tváriť, keď ma vyberú na Deceniál.“

„Ach, ty si teda riadny trúfalec!“ Wren maskovala svoj hnev ľahostajným úsmevom. „Znovu podotýkam: šanca, že ťa nominujú, je dosť mizivá. Koľko rokov už na to čakáš, deduško? Aj sto!“ nadvihla obočie a spokojne sa usmiala. „Na tvojom mieste by som mala strach.“

„Ešte mám kopu času,“ zamrmal na svoju obranu. „Väčšinu študentov zasiahne zabúdanie až po stovkách rokov. Tak ľahko sa ma nezbavíš.“

Pri zmienke neslávne známej príčiny uväznenia sa Wren zachvela a pocit víťazstva z nej vyprchal.

Zabúdanie.

Takto si Čiernoles udržiaval rovnováhu. Bol to prirodzený poriadok. Len čo pobyt študenta na škole presiahol niekoľko stoviek rokov, začal pomaly zabúdať na svoj predošlý život. Bol to znak toho, že jeho duša bola pripravená na prechod do ďalšej fázy. Hneď ako študent úplne zabudol, kým býval za života, navždy ho vylúčili z Čiernolesa a poslali do Éteru, kde strávil zvyšok svojho bytia uväznený žatvou stratených duší. Práve preto chodievali študenti každý týždeň do Éteru zať duše, aby sa postupne pripravovali na svoj večný osud. Hoci to znelo veľmi pochmúrne, bol to prirodzený kolobeh posmrtného života. Aspoň to sa im vedúci fakúlt snažili nahovoriť. Čiernoleská akadémia mala zhruba päťsto študentov. Zabúdanie bol spôsob, akým sa škola mohla zbaviť študenta a privítať nového.

A bolo zároveň dôvodom, prečo všetci zúfalo túžili po nominácii.

Deceniál bol jedinou únikovou cestou pred nezvratným koncom.

„Už si...“ Wren hľadala správne slová a zadrhol sa jej dych.

„Nie,“ odvetil, akosi vediac, čo sa ho chce opýtať. „Stále si na všetko jasne pamätám.“

„To je dobre... vieš to, však?“ Ostražito si ho premerala. „Spomienky vedia byť bolestivé, ale nie je to horšie než prežiť zvyšok bytia nekonečnou žatvou stratených duší.“

August sa zatváril ubolene. Wren si na krátku chvíľu pomyslela, že konečne nahlodá múr medzi nimi a dovolí jej nahliadnuť do svojej minulosti.

Zrazu sa však hrdelne zasmial a riekol: „Ale tým sa trápiť nemusíme, keďže som horúcim kandidátom na nomináciu.“

„Ako si tým môžeš byť taký istý?“

„Povedala mi to vedúca fakulty Marigoldová.“

Wren zovrela ruky do pästí a pocítila v hrudi nával hnevu. „Naozaj?“

„Hej,“ August k nej pristúpil bližšie. „Prekáža ti to?“

„Vôbec,“ odvetila a tiež k nemu podišla. „Podľa mňa je to lož.“

„Takže klamem?“ spýtal sa jej skôr pobavene než urazene.

„Presne tak.“

„Tebe nikdy neklamem, zlatko. Chýba ti predstavivosť.“

Wren zafunela a strácala nervy. „Čo to má znamenať?“

„Že ti vôbec nenapadlo, ako som tú informáciu získal.“ V sivých očiach sa mu zablysla spokojnosť. „Prekvapilo by ťa, čo dokáže malé postrčenie mysle.“

Wren si neveriacky vzdychla. „To si neurobil!“

August sa víťazoslávne uškrnul. „Ale áno!“

„Nemôžeš na vedúcu fakulty používať mentálnu mágiu!“ zhĺkla Wren. „To je neprípustné!“

„Nie je to také strašné, ako to vyzerá. Iba som ju jemnučko postrčil.“

„Vošiel si jej do mysle!“

August nadvihol obočie. „A teba odkedy trápia pravidlá Čiernolesa? Nespomínam si, že by si s nimi mala problém, keď si minulý týždeň použila zastieracie kúzlo, aby si sa vykradla von po večierke!“

„To je iné.“

Wren mu nemusela nič vysvetľovať. Pravdou bolo, že sa často prevaľovala v posteli. Ničili ju totiž sny o živote, ktorý za sebou zanechala. V Čiernolese strávila už osemnásť rokov, čo bol aj vek, v akom zomrela. Ešte stále nedokázala umlčať vnútorný hlas, ktorý túžil po domove. Keď sa mu podvolila, spomínala na dlhé letá, prechádzky po pobreží, spenené vlny na nohách, na ostrý jesenný vzduch, ktorý pohládzal žlté listy nad jej rodným domom v strednopobrežnej oblasti v Maine, či na zasnežené dni, keď sa krčila pri kozube, počúvala Ettu James a piekla zázvorové sušienky.

A tiež na mamu s rovnakými červenými vlasmi ako jej vlastné, ako hrala na klavíri a na tvári sa jej zračili vrásky od neustáleho smiechu.

„Takže ak to robíš ty, vtedy to nevádí, čo?“ dumať August a vytrhol ju z myšlienok. „Mala by si mi pogratulovať k blížiacej sa nominácii.“ Strčil ruky do vreciek a nezbedne si vzdychol. „Augustine Hughes, člen Povýšených. Uznaj, má to cveng.“

„Dobre, možno si v užšom výbere,“ pripustila Wren so štipkou horkosti, „ale ja tiež.“

Pokrčil plecami. „Asi máš pravdu, no... ja viem žať duše rýchlejšie než ty. Napriek tvojej otravnej schopnosti neustále dostávať najlepšie známky to v konečnom dôsledku môže zavážiť.“

„Určite nebudem prvé dievča, čo ti to povedalo, ale rýchlejšie nemusí znamenať aj lepšie.“

„To ne...“ August však vetu nedokončil, iba sa potichu zasmial. „Ach, Loughtička, keď pomyslím na svoj predošlý život, si asi jediná, kto sa so mnou takto baví...“

„Ale!“ Wren provokatívne nadvihla obočie. „Záhľadný a vyhýbavý Augustine Hughes sa so mnou snaží podeliť o kúsok zo svojej minulosti?“

Uškrnul sa.

„Ani za večnosť, zlatko.“

Wren sa v duchu nazlostila. Ach, poriadne jej vedel stúpiť na otlak!

„Ó!“ August sa oprel o zárubňu. „Vidím ti na tvári znechutenie. Trafil som kliniec po hlavičke?“

„Môžeš snívať.“

Vedela, že tým uspokojí jeho nechutnú túžbu priviesť ju na pokraj šialenstva, ale napriek tomu sa nedokázala ovládnuť a nehnevať sa. Práve sa rozhodovala, či sa naňho vrhne a začne ho škrtiť alebo mu svojou ostrou dýkou vypichne oko. Nič z toho však nebolo rozumné. Nech sa snaží, ako chce, Augustina Hughesa sa zabiť nedá.

„Ale no tak!“ dráždil ju August. „Len žiadne násilie. Z tých hlúpych hier sme už vyrástli, nie?“

„Neviem. Mali by sme sa o tom presvedčiť.“

„Môžeš ma bodnúť,“ húpala August a ledabolo mykol plecom. „To ti vždy zlepší náladu.“

„Uznávam, že ma zakaždým veľmi teší mučiť ťa, ale nemaj obavy. Nebudem riskovať nomináciu pre tvoj zlomený krk či pád z budovy.“ Wren sa uškrnula a prekrížila si ruky na hrudi. „Aspoň nie verejne. Uvažujem, že ťa z času na čas prídem zohaviť. Len tak pre potešenie.“

„To by od teba bolo šľachetné,“ zasmial sa August.

Wren urobila krok a pokúsila sa ho obísť, ale on vystrel ruku a zahatal jej cestu.

Vzdychla si. „Dovolíš?“

„Zabudla si sa obuť. Bol by som nerád, keby si si ublížila.“
Pri zmienke o bolesti sa obaja usmiali.

Bolesť.

Wren by si nikdy nepomyslela, že jej bude chýbať štipajúce porezanie sa o papier, menštruačné kľče či odporné búšenie hlavy pri migréne. Túžila po tom. Obaja túžili po bolesti, preto sa vzájomne neľútostne mučili a zúfalo sa snažili nájsť spôsob, ako sa napriek všetkému stále cítiť ako za života.

Lenže na ich vzájomné sklamanie boli zakaždým neúspešní.

Wren schmatla Augusta za ruku, bruškami mu prešla po pokožke a on sa pri jej dotyku napäl. Aspoň toto stále cítil. Závan... niečoho. Vzájomnej blízkosti. Prekročenia hranice, na ktorú by nemali ani myslieť, nieto ju prekročiť.

„Zvládnem to aj bez topánok,“ povedala so znudeným úsmevom. Zložil ruku a lenivo ňou mávol. „Ale vďaka za záujem, ako vždy, August.“

2

EMILIO

Emilio Córdova si pritlačil horiaci koniec sviečky na predlaktie a zachmúril sa. Do nosa mu udrél zápach spálenej kože. Tmavá pokožka sa mu roztopila, prepadla a zostali mu na nej pluzgiere a vrásky. Cítil pri tom jemné postrčenie, ľahučký tlak ako pri dotyku pierka.

Napokon si vzdychol, odtiahol sviečku a prizeral sa, ako sa mu rana magicky hojí.

Bol to ďalší zbytočný pokus cítiť sa chvíľu ako človek, ktorý mu opäť nevyšiel. Emilio už nebol nažive a neustále si to musel pripomínať. Dokonca si to napísal na útržky papiera a prilepil si ich na stenu v izbe.

Už nežiješ.

Stačilo to len prijať, ako mu neprestajne opakovali. Lenže ako mal prijať skutočnosť, že nechtiac umrel v sedemnástich? V takom mladom veku? Stále si dokázal vybaviť ten večierok – viacfarebné svetlá stroboskopu blúdiace po klube, dunenie v hrudi od hudby, trpkú príchuť drog a vzápätí sladké uvoľnenie.

Lenže to sladké uvoľnenie bolo sladké až príliš.

A tak sa ocitol tu.

Mŕtvy.

No najhoršie na tom bolo nevedomie, prečo sa nedostal na Onen svet. Mal síce svoje muchy, ale naozaj ich bolo dosť na to, aby ho odsúdili na večný nepokoj? Určite nie. V konečnom dôsledku však jeho súčasné pôsobisko nebolo až také strašné.

Odjakživa si želal, aby bola mágia skutočná.

„Už si to konečne prestaň robiť!“ ozval sa zhora známy melodický hlas so silným francúzskym prízvukom, ktorý sa niesol izbou. Emilio vzhliadol na balkón na poschodí knižnice a zbadal na ňom sedieť Oliviera. Dlhé nohy mal prestrčené cez zábradlie a hompáľal nimi vo vzduchu. „Nikdy to iné nebude. Zakaždým sa vyliečiš.“

Emilio nečakal, že dnes večer ešte na niekoho narazí. Bolo už dávno po večierke a navyše bol predvečer začiatku Deceniálu, čo znamenalo, že väčšina študentov nebude riskovať, že ich prichytia. Emilio však nemal plané nádeje a vôbec nedúfal v šancu na nomináciu. Už si zvykol odkradnúť sa po večierke do knižnice, kde sa pohrúžil do starobylých pergamenov a kopy navrššených učebníc. Omámenie vedomosťami bola jeho sladká nerest, obľúbená droga. Hoci bol v Čierno lese len rok, často sa mu zdalo, že ho pozná lepšie než dlhoroční študenti. Vedel naspamäť každý fakt, napríklad že pre svoje umiestnenie uprostred očistca bol Čierno les prepájačom mágie alebo že Éter – dočasný pobyt stratených duší – existoval v priestore mimo ich pochopenia a dalo sa doň vstúpiť výlučne cez portál v Opálovej komnate, prípadne že škola si dokázala udržiavať jemnú rovnováhu posmrtného života vnútri svojich tehlových budov a širokých chodieb.

Lenže všetko malo svoje medzery. Určité veci zostávali študentom nejasné a nemali úplný prístup k presným

informáciám. Emilia nesmierne zaujímal pôvod vzniku Čiernolesa. Nenašiel však o ňom dokopy nič, len základné vysvetlenie, ktoré poznali všetci: že sa nachádzal uprostred očistca, dôležitého vlákna vo veľkej sieti posmrtného života.

„Stavme sa, že uhádnem, na čo myslíš!“ Olivierov príjemný hlas ho vytrhol z myšlienok.

„Jedine na to, aby si ma prestal špehovať.“ Emilio pozbieral učebnice a strčil si ich do kapsy, nevšímajúc si príval paniky. Stávalo sa mu to veľmi často, najmä v Olivierovej blízkosti. Bola to rozkošná ľudská črta, ale v terajšej situácii nesmierne nevhodná.

„Ja ťa nešpehujem! Možno sa ti to bude zdať zvláštne, ale nie si jediný, kto má rád trochu pokoja a ticha.“

Olivier luskol prstami a po chvíli sa z čierneho dymu vynoril pred Emiliom.

„Doriti!“ Emilio zanaďával a prerývane vydýchol. „Žiadal som ťa, aby si mi to nerobil! Máš nohy, tak ich používaj!“

Olivier sa zachmúril a odfúkol si z očí prameň jemných plavých vlasov. „Ale to by už nebola taká sranda! Navyše premiestňovacie kúzlo som poctivo trénoval a môžem ho využívať vo svoj prospech.“

„Naozaj? To tu celý čas robíš?“ Emilio si ho ostrážito premeral. „Aj mňa využívaš vo svoj prospech?“

„Čo tým myslíš, zlatko?“

„Chceš odo mňa odpovede na Calliganovu skúšku, ale ja ti ich nedám. Neurobím rovnakú chybu.“

Olivier našpúlil pery ako ublížené dieťa. „Emilio! Nebuď taký! Na čo sú najlepší priatelia? Vari si nemáme pomáhať v ťažkých časoch?“

„My,“ Emilio rukou naznačil na priestor medzi nimi, „nie sme najlepší priatelia.“

„Tak dobrí priatelia?“

Emilio si prekrížil ruky na hrudi.

„Známi?“

Emilio si hlasno povzdychol.

„Fajn, vôbec ich nepotrebujem!“ Olivier sa pobral k otvorenému oknu a zručne preskočil hustý vinič posievajúci podlahu. „Ak je toto tvoj spôsob, ako sa so všetkým vyrovnáť, v poriadku, ale obaja vieme, že bezo mňa by si na tomto bohom zabudnutom mieste prišiel o rozum.“

Emilio mu na to chcel niečo odvetiť, ale zahryzol si do jazyka a prehodil si kapsu cez plece. Pomaly sa pobral k dverám, no Olivier sa vrátil a nežne ho schmatol za zápästie.

„Počkaj.“

Povedal to takmer nečujne. Len čo Emilio pocítil na zápästí tlak Olivierovej ruky, stuhol. V inom živote by Olivier určite vnímal, ako mu šialene bije srdce a krv mu divoko prúdi v žilách, no v tej chvíli necítil nič. Vibrovala medzi nimi zívajúca prázdnota.

„Nechod“, šepol Olivier. „Nechcem byť otravný, ja... iba chcem byť tvoj priateľ.“

„Prečo?“

Olivier pokrčil plecami. „Lebo podľa mňa... si dobrý. Takých študentov tu veľa niet.“

Emilio potriasol hlavou. „Mýliš sa.“

„Naozaj?“

Vymanil si ruku z jeho zovretia, a hoci okamžite pocítil prázdnotu, snažil sa na to nemyslieť. „Keby som bol naozaj dobrý, neskončil by som tu. Zrejme som urobil niečo, čím som si zaslúžil tunajší pobyt.“

„Ak sa budeš snažiť prísť na to, prečo si ťa Čiernoles vybral, zblázniš sa.“ Zelenými očami si premeriaval Emiliovu

tvár. „Ak ti smiem poradiť, prijmi svoj osud. Bol nevyhnutný, už sa na ňom nedá nič zmeniť, nič si nemohol urobiť inak. Jednoducho... to tak je.“

„Aký je zrazu z teba filozof, hrozné,“ zafunel Emilio a odrkol si. „Kedy si tak zmúdrel?“

„Ojakživa som múdry,“ vyhlásil Olivier hrdo. „Len ma poriadne nepočúvaš.“

Emilio sa naozaj väčšinou snažil Oliviera ignorovať a zatlačiť ho na okraj svojej mysle. Nebolo v tom nič osobné, iba si sľúbil, že sa tu s nikým nepokúsi skamarátiť. Bol predsa mŕtvy, tak aký to malo zmysel? Ak chce získať nomináciu na Deceniál, musí sa venovať štúdiu, nie počúvať Olivierove opakujúce sa vyfabulované báchorky.

Niežeby Olivier nebol zábavný – bol závanom čerstvého vzduchu v širej prázdnote, ktorá pohlcovala väčšinu Emiliových dní, nadprirodzenej hmlie okolo Čiernolesa, sivom spodnom prúde, ktorý sa vkrádal do každej štrbiny ich sveta.

Ibaže Olivier bol pravý opak.

Bol ako slnečný svit, ako prasklina v temnote, plápolajúci oheň v chladnej a neúprosnej tundre. Emilio pripúšťal, že sa zrejme práve vďaka Olivierovi cítil normálne, ako skutočná hmatateľná bytosť a nie poletujúca entita uviaznutá v tele. No nemienil sa mu s tým otvorene priznať. Olivier mal aj bez toho nechutne nafúknuté ego.

V hĺbke duše Emilio vedel, že Olivier bol najbližšou bytosťou k priateľovi, akú poznal. Ak by sa raz museli rozdeliť do dvojíc, určite by sa na seba okamžite pozreli a uzavreli tichú dohodu. Stačilo bez slov kývnuť hlavou a hneď vedeli, čo si ten druhý myslí. Panovalo medzi nimi vzájomné prepojenie a porozumenie.

Chápali sa.

„.... a viem, že to dookola omieľam, ale v súvislosti s Deceniálom mám vážne obavy...“ Olivier mu niečo hovoril a on ho znovu vytesnil, stratený v myšlienkach. „.... že ťa tam nominujú a ja tu zostanem na ocot.“

Emilio sa náhle preľakol a naklonil k nemu. „Podľa teba by ma mohli nominovať? Kde berieš istotu?“

„Predsa na základe tvojich znáмок. Všetkým je jasné, že si najlepší z triedy.“ Olivier pokrčil plecami. „Nehovoriac o tom, že ťa všetci vedúci fakúlt zbožňujú.“

Emilio očervenel a sklopil zrak. „Ale žatva duší mi vôbec nejde.“ Bolo to veľmi skromne povedané. Prinajlepšom bol priemerný. Keby Olivier nezachránil, čo sa dalo, posledných niekoľko návštev Éteru by dopadlo katastrofálne a vyšiel by z toho naozaj hrozne. „Navyše to bude môj prvý Deceniál, nemôžu ma predsa hneď vybrať.“

Olivier iba mávol rukou a vrátil sa k oknu. Emilio šiel za ním a vyzrel cez zahmlené sklo na nádvorie. Školský pozemok zahaľovala hmla, ale napriek tomu bolo možné rozoznať budovy fakúlt v diaľke a mihotavé svetlá sviec v rôznych klenutých oknách.

„Neboj sa, časom sa tvoja žatva zlepší. Máš iné prednosti, napríklad nosíš v hlave obrovské množstvo informácií. Si stelesnená encyklopédia z mäsa a kostí.“ Olivier sa zasmial a zvrátil nos. „Z mäsa a kostí asi nie je najvhodnejší výraz, ale hádam chápeš, čo tým chcem povedať.“

„No a?“ Emilio pokrčil plecami. „S vedomosťami to ďaleko nedotiahnem.“

„Práveže to dotiahneš neskutočne ďaleko!“ durdil sa Olivier. „Vedomosti sú zdrojom moci, odrazom života! Ak dokážeš obsiahnuť vedomosti tak rýchlo, ako sa zrejme nikomu z nás nepodarí, si nesmierne cenný.“

„No jasné,“ hundral Emilio. „Cenný ako kus majetku, ako niečo, čo možno využiť a manipulovať...“

„Tak som to nemyslel.“ Olivier ho chytil za plecía. „Ty, zlatko, si výhodou sám pre seba a to je niečo, čím by mal disponovať každý Povýšený.“ Keď na to Emilio neodpovedal, Olivier si ho prísne premeral a vtedy ho obliat studený pot. „Ty sa... nechceš stať Povýšeným?“

Emilio sa pomrvil na mieste. „Prečo ťa to prekvapuje?“

Olivier z neho zložil ruky a oprel sa o okno. „Iba si nedokážem predstaviť, že by niekto túžil ísť na Onen svet. Čo ak prestaneš existovať?“

„To predsa nemôžeš vedieť!“ protirečil mu Emilio. „Čo ak je Onen svet v skutočnosti...“

„Ale prestaň!“ Olivier sa zasmial a v hlase mal zvláštnu trpkosť. „Hádam neveríš, že nás na Onom svete čaká akýsi druh nebeského raja?“

„Neviem,“ šepol Emilio a pocítil na krku nával tepla. „Niečo tam predsa byť musí, no nie?“

„Ak ma niečo Čiernoles naučil,“ začal Olivier a vysadol na parapet, „tak určite to, že ľudia si smrť vysvetľujú veľmi primitívne. Stačia im jednoduché odpovede, ktorými uchlácholia svoj vrabčí mozog. Hádam ti nemusím vraviť, že posmrtný život je viac než len jednoznačné delenie na dobro a zlo. Je zložitý. A vzhľadom na to, že nikto poriadne netuší, čo nás na Onom svete čaká, nemám ani v najmenšom úmysle vrhnúť sa do neznáma a skončiť niekde, kde sa mi nemusí páčiť.“

„Radšej by si existoval tu? Donekonečna?“ spýtal sa ho Emilio. „Zostal naveky v Čiernolese?“

Olivier tupo zažmurkal, akoby také otázky nečakal.

„Áno... asi áno.“

„Lenže postupom času sa premeníš a zabudneš, kým si kedysi býval. Tvoj starý život a spomienky budú fuč,“ pripomenul mu Emilio.

Olivier sa zaškeril. „Stále mám dosť času, než sa začnem zapodievať zabúdaním.“

„Koľko?“

„Ja...“ Olivier sa zasmial, ale v očiach mal čosi temné, akúsi ťažobu, ktorá v nich pred chvíľou nebola. „Mnou sa trápiť nemusíš, Emilio. Som nezničiteľný, no ty...“ potriasol hlavou. „Nejako ťa budem musieť presvedčiť, aby si na Onen svet nešiel.“

Emiliovi prudko zovrelo hrud'. Túžil Olivierovi povedať pravdu, že iba zúfalo chcel dokázať, že je hoden odchodu na Onen svet. Už od prvého dňa v Čiernolese ho májala vlastná hodnota. Neustále o sebe pochyboval.

Možno toho naozaj nebol hoden a možno si tento trest zaslúžil. Odjakživa bol zbabelec plný pochyb a nedostatku sebavedomia. Nikdy sa o nič naozaj nepokúšal. Rodičia ho milovali, ale uvedomoval si, že neustále čakali, kedy sa to v ňom spustí, kedy sa prejaví jeho potenciál.

Lenže on ich sklamal.

„Emilio?“ Olivier ho uprene sledoval a tváril sa znepokojene. „Si v poriadku?“

„Neviem.“ Emilio si počúchal koreň nosa. „Ja... iba si želim, aby som na to vôbec nemusel myslieť. Kiežby som ešte žil.“

„Ale nežiješ,“ skonštatoval Olivier prekvapivo ostro. „A napriek tomu si tu. Môžeš myslieť a hovoriť, dokážeš niečo cítiť. Hoci nemáš pulz, necítiš bolesť a mnoho vecí nedáva zmysel... si tu! Môžeš naďalej fňukať a prahnúť po živote, ktorý ti už nepatrí, alebo môžeš konečne začať existovať na tomto mieste, tak ako ti bolo dopriate.“ Zhlboka sa

nadýchol a v očiach sa mu hravo zablyso. „Mimochodom, nie je to tu až také hrozné. Keby si sem nevpadol, nikdy by sme sa nestretli.“

Emilio zatajil dych. Chystal sa mu povedať niečo rozumné, ale odrazu vonku zbadal akýsi mihotavý pohyb. Prudko prešiel k oknu a surovo pritom drgol Oliviera laktom. Pri ich vzájomnom dotyku mu nedobrovoľne poskočil žalúdok, ale nevšímal si to.

„Pozri!“

Zbadal dve postavy – pravdepodobne chlapca a dievča. Chlapec bol vysoký, mal široké plecia a čierne kučeravé vlasy mu osvetľovala večná čiernoľeská žiara. Dievča malo gaštanovohnedé vlasy nedbalo zapletené do vrkoča dlhého až po pás.

Zvláštne.

Nemalo obuté topánky.

„Nie sú to...“ Olivier nedokončil myšlienku a pritiahol sa k nemu bližšie. „August a Wren. Zdá sa, že majú namierené k hlavnej bráne.“

V Emiliovi skrsol silný strach. Na túto neslávne známu dvojicu by v noci radšej nikdy nenatrafil. Wren bola najlepšia z triedy a asi tá najinteligentnejšia bytosť, akú kedy stretol. Nikdy sa jej neodváži prihovoriť. No a August bol... vlastne August. Ak sa naňho človek díval príliš dlho, mohol skončiť s dýkou v bruchu alebo s otráveným čajom na raňajky. Niežeby mu niečo z toho dokázalo ublížiť, ale aj tak to bolo nepríjemné.

Všetci študenti Čiernolesa mali schopnosť magicky sa vyliečiť, ale napraviť smrteľné zranenie trvalo celé týždne, ba niekedy aj mesiace. Nikto netúžil mať tú smolu a stráviť pol roka v nemocničnom krídle v kóme. Venovať sa štúdiu a pracovať na sebe, aby sa o vás mohlo uvažovať ako o nominantovi Deceniálu, bolo oveľa príjemnejšie.

Emilia pohľad na dvojicu predierajúcu sa hustou hmlou tak zaujal, že vôbec nepostrehol, kedy sa Olivier odkradol k dverám.

„Kam ideš?“ zdesene naňho zavolať šepom.

„Čo myslíš? Ak sa tí dvaja dostanú do problémov, rád by som sa v tom viezol s nimi!“

„Prečo?“ zafunel Emilio.

Olivier zastal vo dverách, zvrtol sa na päte a pozrel na Emilia. Napokon sa naňho uškrnul svojím typickým úsmevom, pri ktorom sa mu na lícach zjavili jamky.

„A prečo nie?“

Emilio by najradšej zostal v pohodlí knižnice a učil sa na zajtrajšiu rannú skúšku, lenže vedel, že Oliviera premôže zvedavosť. Napriek všetkému ho nemienil nechať túlať sa v noci samého. Emilio prikývol a spoločne sa pobrali preč z knižnice.

3

IRENE

Irene Manette Bamfordová rada porušovala pravidlá. Bola totiž presvedčená, že ich nie je treba dodržiavať. Pre ňu to boli iba navrhované usmernenia, ktoré bolo možné ohýbať a prispôbiť si ich podľa seba.

Pravidlá boli poddajné.

Upravitelné.

Napríklad také zámky – kovový zámok bol z praktického hľadiska prostriedkom, ako niekomu zabrániť niekam vojsť. A bolo nepísaným pravidlom, ktoré Irene nemienila dodržať, že by ste sa nemali vlámať do cudzieho priestoru. Pokiaľ nemáte kľúč od zámku, nemáte prečo manipulovať s kovom pomocou iskričky mágie a jemného dotyku.

Lenže práve to Irene v danej chvíli robila.

Či presnejšie sa o to pokúšala. Zdalo sa, že vedúci fakulty Calligan posilnil kovový zámok nejakým ochranným štítom, ktorý jej zabráňoval dostať sa dnu.

Irene sa zachmúrila a zaťala zuby, aby zmiernila narastajúcu bolesť hlavy.

Ochranný štít sa neprelomil. Frustrrovane odtiahla ruku.

Jej plán bol jasný a jednoduchý, ibaže týmto sa to celé komplikuje. S posilneným ochranným štítom nepočítala. Ochranu bude musieť rozobrať. Niežeby to nedokázala – takých vecí

bolo iba málo –, ale kúzla, ktoré spadali pod obrannú mágiu, ju príliš nezaujímali. Jej obľúbenou bola hmotná mágia.

Bol to druh mágie, pomocou ktorej ste mohli lámať končatiny a trhať mäso.

Nanešťastie bol tento nečakaný zvrat udalostí otravnou pripomienkou, že by Irene nemala svoje záujmy takto špecifikovať. Ak chce byť najlepšia, a Irene takou rozhodne mienila byť, nesmie byť dobrá iba v hmotnej mágii. Musí sa naučiť ovládať rôzne druhy mágie vyučované v Čiernolese, a to bez ohľadu na to, či ju bavia alebo nie. Ak má získať nomináciu na Deceniál, potrebuje podporné prostriedky.

Napríklad odpovede na zajtrajšiu skúšku.

Potrebuje otvoriť ten prekliaty zámok!

Irene sa už-už chystala vrhnúť ohnivú guľu na dvere, keď zrazu vo vzduchu pocítila ďalšiu bytosť. Ako aj známy tlak v hrudi. Vlasý na zátylku jej varovne vstali dupkom.

Neváhala.

Prudko schmatla nôž pripnutý na páse a zaborila ho do brucha nič netušiacej študentky za jej chrbtom. Ozvalo sa prekvapené zachrčanie a vtedy sa pozrela do dôverne známych zlatistých očí.

Patrili Masike.

„Ach!“ Irene sa radostne zachichotala. „Ups!“

„Aké ups?!“ Masika na ňu otrávene zagánila. „Bodla si ma!“

Irene si vzdychla.

„Lebo som netušila, že si to ty.“

„Nechápem, prečo stále so sebou nosíš tú sprostú vec.“ Masika si vytiahla nôž z brucha a na purpurovočervené topánky jej dopadli kvapky krvi. Rana pod roztrhnutým svetrom sa jej okamžite začala hojiť. „Evidentne ti to nerobí dobre. Podľa mňa je to trochu komické.“

„Možno tým nikoho nezraním, ale je to nutnosť.“ Irene schmatla nôž z Masikiných rúk a strčila si ho späť do puzdra. „Poznáš ma, Masi. Nevieť žiť bez trochy drámy. Dodáva životu iskru.“

„To vidím.“ Masika sa medovými očami podozrievavo pozrela na dvere pracovne. „Prečo sa po večierke pretŕčaš pred Calliganovou pracovňou?“

„Vrhol na zámok akúsi ochrannú bariéru. Ten prekliaty bastard je príliš paranoidný,“ hundrala Irene.

„Ktovie prečo asi...“ Masika mávla rukou a naznačila Irene, aby ustúpila. „Dovolíš?“

Masika sa prižmúrene zadívala na zámok, tmavohnedú pokožku jej ožarovalo jantárovožlté svetlo zo svietnika na stene. Zastrčila si kučeravý prameň vlasov za ucho a hrýzla si zvnútra do líca. Napokon zdvihla dlaň a zavrela oči. Z ruky jej vystrelili zlaté iskry a predierali sa vzduchom ako chuchvalce prachu. Zatrblietali sa, spojili a utvorili perleťové zlatisté vlákna, ktoré sa zniesli na povrch zámku.

„Tak tu si.“ Masika sa uškrnula. „Zdá sa, že Calligan uvrhol na zámok otravný molekulárny štít. Býva trochu zložitejší než klasické energetické bariérové kúzlo. Má niekoľko vrstiev, akoby uštrikoval obrannú mágiu do konkrétneho vzoru.“ Oči mala zavreté a sústredene skrúcala pery. „Vlastne je to veľmi šikovné.“

„Skôr otravné,“ vrčala Irene. „Už som sa ho pokúsila rozobrať. Nebude to také ľahké, ako...“

„Hotovo!“

„Čože?!“

Masika zložila ruku a oprela sa o zárubňu. Jemne sa zaknísala a po čele jej stiekla kropaj potu. Mágia ju vyčerpala, napokon ako každého študenta v Čiernolese po jej použití. „Môžeš vojsť, štít je preč.“

Irene zaváhala a odmietala prijať, že jej priateľka ten štít rozobrala za niekoľko sekúnd. Vedela, že Masika má talent – vždy mala nadanie na obrannú mágiu –, ale vôbec si neuvedomila, ako veľmi sa za ten čas zlepšila. Znervózňovalo ju to a trochu aj hnevalo.

Priatelili sa, pretože sa doteraz vzájomne dopĺňali. Čo nešlo Masike, v tom vynikala Irene a naopak. Misky váh boli vyrovnané a žiadna z nich tú druhú nikdy nezatienila. Irene si však nespomínala, že by sa jej Masika zmienila o tom, že dokáže rozobrať viacvrstvový ochranný štít, nieto ešte taký, ktorý vyčaroval vedúci fakulty.

Misky váh sa nakláňali a Irene sa nepáčilo, že to nebolo v jej prospech.

„Si šikovná,“ pochválila ju a snažila sa znieť nenútene. Vykročila vpred a pritlačila prsty na dvere. Z kože jej vyleteli strieborné úlomky rovno do zámku. Mágia jej pulzovala v žilách, v hrudi cítila elektrický prúd. Videla všetky atómy, každú súčiastku zámku žiarieť ako svetlo sviece. Stačilo posunúť jadro zámku mierne doľava... chvíľočku ho tam podržať a...

Šťuk!

Tak ako ňou prebehol nával teplej mágie, razom jej po chrbte prebehol mráz a mierny závan otupenia. Rýchlo ho zahnila. Na známe dozvuky použitia veľkej časti mágie už bola zvyknutá.

„Konečne!“ šepla Irene, len čo sa dvere otvorili. Pred vstupom do pracovne sa obzrela ponad plece na Masiku. „Ideš?“

„Vážne si myslíš, že Calliganova zajtrajšia skúška bude mať vplyv na nomináciu?“ spýtala sa jej Masika a prudko si vzdychla. „Určite už majú niekoho vybraného.“

„Nechcem nič nechať na náhodu.“ Irene zvedavo gánila na rozobratý zámok a začala mať mierne obavy. Odkašľala si a spýtala sa jej: „A, ehm, ako si to urobila?“

„Čo?“

„Ako si rozobrala ten štít?“ ukázala na kľučku. „Trvalo ti to len pár sekúnd.“

„Trénovala som,“ povedala Masika, akoby sa nechumeli-
lo. „Vari nesmiem?“

„Isteže smieš! Iba som bola zvedavá,“ dodala Irene náhlivo.

Klamala. Samozrejme, že jej to prekážalo, pretože kú-
lenie vždy trénovali spoločne. Všetko robili spoločne. Boli
nerozlučná dvojica. Prečo trénovala bez nej a cibřila si zruč-
nosti, aby bola lepšia než Irene? Znepokojovalo ju to. Irene
začínala mať pocit, že Masika jej tají viac, než si myslí.

*Nikdy nikomu nedôveruj, ozval sa jej v hlave matkin hlas.
Ani tým, ktorých považuješ za blízkych priateľov.*

Irene len zriedka myslela na matku. Zo spomienky na
ňu sa stal bezvýznamný úlomok kdesi na pozadí jej mys-
le. Matka ju naučila zatvrdiť si srdce a strážiť si emócie, aby
boli starostlivo uzamknuté pred tými, ktorí by sa ich snažili
zneužiť proti nej.

Počas života svoju matku za jej výchovu neznášala. Ne-
prestajne boli na úteku, v neustálom pohybe. Vystavovala ju
nekonečnému množstvu zadných uličiek, kde sa to hemžilo
drogami, a plesnivých motelov. Irene si často priaľa, aby sa
cez to dokázala preniesť, aby sa konečne niekde usadili, po-
vedzme v Južnej Kórei, a žili so starými rodičmi v domčeku
vzdialenom zopár kilometrov od Soulu.

Nikdy nemala príležitosť Kóreu navštíviť, pretože väčši-
nu detstva strávila putovaním za nekonečným húfom mat-
kiných asociálnych milencov po Novom Anglicku. O rodine
z matkinej strany vedela len máličko. Za tie roky sa jej niečo
podarilo zistiť iba vtedy, keď sa matke v heroínovom opo-
jení rozviazal jazyk. Celý čas o svojej rodine snívala. Túžila

držať starú mamu za vráskavé ruky a spoločne sa prechádzať vo vysokej tráve pomedzi poľné kvety. Chcela žiť život plný smiechu, bezpečia a istoty.

Úplne vzdialený tomu, ktorý jej bol dôverne známy.

Bol to však iba sen hlúpeho a naivného dieťaťa, ktoré odmietalo prijať realitu, od ktorej nedokázalo ujsť bez ohľadu na to, ako veľmi sa o to snažilo. Napriek všetkým svojim detským túžbam Irene čoskoro zistila, že zo života, ktorý jej matka dala do vienka, sa jej nikdy nepodarí ujsť. Mal totiž svoje následky.

A tie ju priviedli sem.

„Na čo čakáš?“ zisťovala Masika a vytrhla ju z myšlienok. Nato lusкла a v dlani sa jej zjavil plamienok.

„Už idem.“

Irene otvorila dvere – zhrdzavené pánty nechutne zavrzgali – a nesmelo vošla dnu. Pracovňu tlmene osvetľovala bledá žiara nočných nebies, ktorá sa predierala dnu cez okná, a Masikin jasný plameň. Vedľa dverí visel očarovaný lampáš a Irene ho zažala lusknutím.

Drevom obložené steny lemovali malby krajínok a zaprášené police boli až po okraj plné v koži viazaných učebníc a starobylých pergamenov o iluzórnej mágii. Vo vzduchu sa niesol ťaživý zápach starých kníh.

„Mal by to mať niekde na stole,“ mrmlala si Irene pre seba a prehrabávala sa hĺbou papierov porozhadzovaných po veľkom drevenom stole uprostred miestnosti.

„Nebolo by jednoduchšie sa na tú skúšku naučiť?“ Masika sa hrala s plameňom na dlani. „Neuškodilo by ti to.“

„Veď sa učím,“ hundrala Irene. „Ale potrebujem výhodu. Každý ju občas potrebuje.“

„Takže ťa trápi Deceniál!“

Náhle medzi nimi zavládlo ticho, akoby ich ovanul prudký vietor. Irene stuhla a pevne zvierala okraj stola. Cítila, že v nej buble hnev, postupne jej vyviera z brucha a hrozí, že z nej nekontrolovane vyletí.

Ostro sa nadýchla a potom pre istotu ešte raz.

Len pokoj, Irene, ovládaj sa.

„Iba sa... bojím,“ povedala pomaly. „Nie je zlé byť pripravená, a ak tá skúška bude náhodou stáť v ceste prístupu k plnej moci, musím ju zvládnuť.“

Masika k nej pristúpila. Irene sa dívala na zem, ale cítila, ako sa do nej zabára priateľkin pohľad.

„Pozri sa... chápem ťa. Deceniál je pre nás všetkých dôležitý. Tiež by som bola rada, keby ma vybrali, ale...“ nedokončila vetu a jemne si vzdychla. „Je to o šťastí. Mnohí z nás sú talentovaní a dostatočne dobrí, no...“

„Aj ja som!“ Irene tresla päťou do stola a zhodila pritom kalamár na zem. „Nikto si to nezaslúži viac než ja! Nikto nedrie tak tvrdo ako ja!“ Odmlčala sa a snažila sa upokojiť. Začínala strácať sebakontrolu a hrozilo, že sa utrhne z reťaze.

Poriadne sa nadýchla a napokon sa pozrela Masike do očí. „Ak si myslíš, že mienim stráviť ďalších desať rokov mrhaním svojho potenciálu... nechať sa vysať z mágie, až kým ma neodkopnú do Éteru zať nehanebné duše po zvyšok večnosti... tak ma vlastne vôbec nepoznáš.“

Opäť medzi nimi zavládlo ticho. Masika mala v očiach niečo, čo Irene nevedela rozoznať, ale skôr než sa niektorá z nich ozvala, Irene zaujala veľká obálka zastrčená pod starými testami. Od úľavy si vydýchla.

„Tak tu ju má! Už som si myslela, že ju nenájdem. Calligan by si tu mal upratať. Má tu strašný...“

„Irene...“ Masika si odkašľala. „Azda neuvažuješ... nad tou druhou možnosťou, však?“

Irene prekvapene zažmurkala. Túto otázku nečakala.

„Čo?“

„Na poslednom Deceniáli,“ začala Masika pomaly a rozvážne, „keď nominovali Averyho, si sa opila a neustále si mlela, že sa staneš damiánkou. Povedala si: Radšej nech ma zhltnú tieň, než by som tu mala premrhať ďalšiu sekundu!“

Irene stuhla. „Nemyslela som to tak.“

„Nech ti to ani nenapadne!“ Masika k nej podišla. „Ak sa vzdáš svojej ľudskosti a začneš používať tieňovú mágiu, môže ťa to zničiť. Veď si o tom počula. Čím viac tieňovej mágie damiáni použijú, tým menej sú ľudskí. Nehovoriac o tom, že by si prišla o všetky súčasti osoby, ktorou si za života bývala.“

Keby len Masika tušila, že práve preto sa k nim Irene túžila pridať!

„Bola som opitá, to je všetko,“ vzdychla si Irene. „Nemala som ti to povedať.“

„Určite?“ Masike sa zachvel hlas. Tá otázka bola chvíľkovou slabosťou. Vedela to, no napriek tomu tu stála a odhalila Irene svoje vnútro. Dávala jej svoje srdce na striebornom podnose.

Irene potlačila výčitky. „Prisahám.“

Nechcela klamať jedinej priateľke, ale nemala inú možnosť. Kedysi dávno prišla Masika o blízku osobu práve vinou damiánov. Stalo sa to ešte predtým, než Irene vpadla do Čiernolesa. Irene netušila, aký mali vzťah. Za tie roky vytiahla z Masiky iba kusé informácie. Vedela len to, že Masike kedysi na niekom záležalo a že jej ho ukradli damiáni.

Ak sa Masika dozvie, že Irene uvažuje o vstupe do rádu, nikdy jej to neodpustí.

Našťastie sa v tom Masika pridlho nevrátila. Odrazu sa naklonila, akoby ju niečo prekvapilo. „Kam sa ženú?“

„Kto?“

Masika sa popri nej prešmykla k oknu. „Olivier. Beží k hlavnej bráne aj s tým nováčikom.“

Irene pokrčila plecami. „No a?“

„Akože no a? Chceš mi povedať, že nie si ani trochu zvedavá, kam sa náhlia takto neskoro v noci?“

„Olivierove nočné záťahy ma vôbec nezaujímajú.“

„Určite,“ Masika sa zasmiala. „Radšej sa vlámeš do pracovne a kradneš odpovede na skúšky.“

„Presne tak.“

„No dobre, ale nenapadlo ti, že by sa ťa to mohlo týkať?“

Tým ju zaujala. „V akom zmysle?“

„Čo ja viem?“ Masika otvorila okno a prehodila nohu cez parapet. V jantárových očiach sa jej v svetle strieborných nebies zabľyslo. „Dá sa to zistiť len jediným spôsobom.“

AUGUST

Augustinovi Hughesovi sa nedalo veriť. Bol krutý, chladnokrvný, všetci sa vyhýbali jeho pohľadu, študenti sa mu pratali z cesty ako šváby, hrbili sa za učebnicami a šepkali si o ňom po chodbách. Povrávalo sa, že jeho duša je taká stará, že je prakticky vrytá do múrov Čiernoleskej akadémie, vraj je jej študentom už tak dlho, že sa z toho načisto zbláznil a je v očístci navždy uväznený.

Nijako im to nemienil vyvracať, lebo sa mu to páčilo.

Ak sa vás niekto bál, malo to svoje výhody. Radšej nech sa ho boja, než by ho mali ľutovať. Hoci väčšina klebiet kolujúca v žilách Čiernolesa stála na vratkých základoch, August nikomu nemienil nič vysvetľovať, ba sám tie klebety rozdučaval. Chcel, aby ho všetci nechali na pokoji, aby sa k nemu nepribližovali. Dopekla, nech si myslia, že je samotný diabol! Bol skalopevne presvedčený, že si to mysleli všetci v Čiernolese.

Teda takmer všetci.

Ešte tu bola Wren Loughtyová.

Pokrytecká, provokujúca a pedantná Wren, ktorá sa niesla po chodbách so svojou anjelskou aurou. Aj keď sa spochiatku všemožne pokúšal potopiť jej neúnavné sebavedomie, bolo asi rovnako neochvejné ako jej morálka. Hoci ho

ich vzájomné doberanie a smrteľné hry zabávali, začínal si uvedomovať, že Wren má vysokú šancu byť nominovaná na Deceniál.

Čo by bol vážny problém.

Nedalo sa povedať, že by jej to nedoprial. Naučil sa... tolerovať ju. Hoci si to odmietal nahlas priznať, vedel, že nebude lepšej Povýšenej než Wren. Ak obstojí, bude medzi elitou akademie prosperovať. Bude ich posratá svätica. Nijako to však nemenilo skutočnosť, že už len jej prítomnosť zákonite ohrozovala všetko, na čom pracoval.

Augustovi bolo v skutočnosti jedno, či sa stane Povýšeným alebo nie. Akademická sláva ho ani prinajmenšom nezaujímala, ale dobiedzať do Wren a rozdúchávať ich hlúpe nepriateľstvo bol jediný spôsob, ako ju zabaviť a nedovoliť jej zistiť, čo má v skutočnosti za lubom. Predovšetkým bolo zo všetkého najdôležitejšie, aby si ju držal od tela a pre jej vlastné dobro medzi nimi posilnil obranný múr.

Prečo ju teda volal von?

V duchu si priznal, že to bolo hlúpe a veľmi sebecké rozhodnutie. Uvedomoval si ich skazenú vzájomnú závislosť a zvláštnu príťažlivosť, ktorá ich k sebe lákala. Nedokázal si pomôcť. Niečo ho k nej nevysvetliteľne priťahovalo a to ho privádzalo do šialenstva.

„Mohol by si prestať tak dupať?!“ syčala Wren cestou v hustej hmle. „Počúť ťa na kilometre!“

August sa neobťažoval pozrieť sa na ňu a odvrkol: „Keby si nebola taká otravná, všimla by si si, že je okolo nás zvuková bariéra.“

„Zvuková...“ náhle stíchla. „Aha.“

„Vážne si si myslela, že som tak málo prezieravý?“ Natiahol ruku a dotkol sa okraja bariéry, načo sa vôkol nich zavlnil

svetlomodrý štít. „Nelám si nad tým tú peknú hlavičku. Nikto nás nepočuje.“

„Vieš,“ začala Wren a pohrávala sa s koncom vrkoča, „že si ma dnes už druhý raz nazval peknou? Dávaj si pozor, August, ináč by mohol niekto povedať, že si sa do mňa zabuchol.“

Zasmial sa. „A tebe by sa to veľmi páčilo.“

Hravý úsmev jej zmizol z tváre a zamračila sa. „Nebud' arogantný somár!“

August sa okamžite pozrel pred seba.

„Tak ma nedráždi.“

Prechádzali východnou časťou školského pozemku po chodníku lemovanom kamennými sochami a železnými lavičkami. Po obvode hustého krovia boli kvety zvláštnej tmavoslivkovej a svetielkujúcej modrej farby: prvosienky, hamamely, tulipány a ľalie. Postupom času bola hmla čoraz hustejšia, a to až tak, že si August sotva videl na ruky.

Zrazu si na niečo spomenul.

Vysokú trávu zahaľovala hustá hmla. Na vrchole kopca sídlilo obrovské panstvo, ktorého červené tehly posieval ostnatý vinič a poľné kvety. Bol to len dom, žiadny domov. V jeho obrovských miestnostiach nebolo tepla, jeho základy nestmeľovala žiadna láska. Bola to pevnosť... a klieťka zároveň.

Občas sa v ňom dalo nájsť trochu radosti. Bývali v ňom dve osoby, na ktoré sa mohol spoľahnúť: mama a sestra. Ony boli stelesneným srdcom ich rodiny a tmelom, vďaka ktorému sa úplne nevzdal šťastia.

Na pokožke pocítil záblesky ranných lúčov, keď prstami hladil orosenú trávu.

Zrazu za sebou začul sestrin zvonivý hlas. „Augustine! Spomal!“

Obzrel sa ponad plece. Sestra mala tmavé vlasy v očiach a z hrdla sa jej vydral smiech. Pár metrov za nimi kráčala ich mama s rukami zopätými pred sebou a blaženým výrazom na tvári. Jemne sa usmievala. Hoci bol vtedy ešte veľmi mladý, vedel, že tento chvíľkový záblesk šťastia bol pre jeho mamu všetkým.

Aj keď to nikto z nich nahlas nevyslovil, vedel to.

Nemali na svete nikoho iného.

Táto spomienka už dávnejšie začínala blednúť. Jej okraje sa pomaličky odštiepali, nie však ako počas zabúdania, ale tak, ako sa to dialo väčšine ľudí. Časom sa spomienky rozmazávali a boli čoraz hmlistejšie a vzdialenejšie, akoby patrili niekomu inému.

Napriek všetkému sa jej držal ako kliešť. Zúfalo sa túžil držať niečoho živého a skutočného.

Niečoho iného, než čím sa stal.

„August.“ Wren ho vrátila do reality. „Kam vlastne ideme?“

Prechádzali popri vysokých múroch knižnice. Bola to najväčšia budova na pozemku. Hustý vinič na jej bokoch sa hadil až ku kupolovitej presklenej streche. Vchod lemovali štyri korintské stĺpy, pričom každý bol obalený nekonečnou zeleňou, ktorá si podmanila budovy Čiernolesa.

„Na Kostranát sa dá vojsť aj cez strechu.“

Wren zostala stáť ako prikovaná. „Ale... tam smú len zamestnanci školy!“

„Vadí to?“

Wren si odfrkla: „Samozrejme, že áno! Ak nás tu prichytia, vylúčia nás z Deceniálu! Zakrádať sa školou po večierke je jedna vec, ale vlámať sa do jedinej budovy pre zamestnancov v predvečer Deceniálu je absolútne nezodpovedné! To musíš uznať aj ty!“

„No tak, Loughťička, kde je tvoj zmysel pre dobrodružstvo?“

„Čo ja viem?“ Wren pokrčila plecami. „Asi tam, kde si nechal zdravý rozum!“

August potriasol hlavou. Ak s ním nechce pokračovať, nech si tu zostane! Čím ďalej sa od nej bude držať, tým lepšie. Len čo sa pobral na odchod, začul hlasné zafunenie a neochotné kroky.

Na perách sa mu zjavil úsmev. „Vedel som, že neodoláš.“
„Sklapni!“

Chvíľu im trvalo prejsť pomedzi budovy štrkovou cestičkou lemovanou dubmi, ale napokon dorazili k slávnemu Kostranátu. Stál trochu ďalej od zvyšných budov na pozemku, tesne pri hlavnej bráne. Ku klenutému vchodu viedlo niekoľko schodov. Na dverách bol zájdený názov a pomedzi každé písmeno sa prepletal hustý vinič. Wren váhavo zastala, ale August nezaháľal a s natiahnutou rukou podišiel k dverám.

„Počkaj!“

August sa obzrel ponad plece. „Čo zas?!“

Wren so zvláštnym výrazom nemo otvárala a zatvárala ústa.

„Len...“ zlomene si vzdychla. „Buď opatrný.“

August sa zháčil, úprimnosť v jej hlase ho zaskočila. V hrudi mu skrsla zvláštna nádej, ale rýchlo ju potlačil a zamaskoval hlúpe pocity strohým prikývnutím.

„Ako vždy.“

Na tento večer sa pripravoval celý týždeň. Musí rozobrať pomerne zložitú obrannú bariéru, ale s trochou trpezlivosti sa mu to určite podarí. Z brušiek prstov mu vystrelili zlatisté iskry, obkolesili zámok a vnikli do kľúčovej dierky. Zatínal zuby a potláčal napätie, ktoré sa mu sťa zverák ovinulo

okolo tela. Asi o tri sekundy sa ozvalo uspokojivé šľuknutie a zámok sa otvoril.

Nato ho ovalila únava, ale keď sa obrátil k Wren, nedal ju na sebe poznať.

„Čo povieš? Pôsobivé, však?“

Potriasla hlavou a snažila sa nesmiať.

„To sotva.“

Spoločne vošli dnu a opatrne za sebou zavreli dvere.

„Krisťe, páchne to tu ako po skazených vajciach!“ Wren si dlaňou zakryla nos a zvrátila obočie. „Skús to urýchliť!“

August prikývol. „Poď za mnou.“

Vykročili po chodbe, predierali sa zaprášeným priestorom a hustými konármi, ktoré prenikli dnu cez okná. Podlaha bola prehnitá a rozpadala sa. Po každom kroku sa z nej odštiepil kúsok dreva. Okrem ozveny obrovských kyvadlových hodín, ktoré desivo tikali v diaľke, tam bolo hrobové ticho a hustá ničota, ktorá Augustovi nahnala po tele zimomriavky.

Podišiel k točitému schodisku v zadnej časti budovy a obzrel sa na Wren.

„Nezaostávajú.“

Wren zastala pred schodmi. „Počkaj. Vôbec si mi nepovedal, odkiaľ máš tú informáciu!“

„Mám svoje spôsoby.“ Chytil sa zábradlia a vyšiel na prvý schod. „A teraz si láskavo nechaj tie otravné otázky na neskôr a buď poslušné...“

Skôr než dokončil vetu, nepohnute zamrel na mieste, pretože mu v ruke pristála dýka. Keď sa obzrel, zbadal, ako doňho Wren vzdorovito zabodáva modré oči.

Nemal sa jej obracať chrbtom.

„Do toho, dokonči tú vetu!“ Wren naklonila hlavu nabok a bezstarostne mu zaborila dýku hlbšie do ruky. „Len to skús!“

„Musíš byť so sebou strašne spokojná.“ August sa pokúsil vyslobodiť, ale dýka bola zabodnutá príliš hlboko. „No tak, Loughtička, uznaj, že je to trochu prehnané.“

„Nevyberiem ju, kým mi neodpovieš.“

August začul praskot kostí a ostré trhanie tkanív. Nebolelo ho to, ale Wren doňho zapichla dýku tak, aby ho tam uväznila.

„Vážne si si myslel, že ťa budem slepo nasledovať do strašidelnej opustenej budovy len tak naverímboha, bez informácií?“ spýtala sa ho a vycerila naňho zuby. „Čo ak si ma sem zatiahol len preto, aby si ma zhodil zo strechy? Bol by to naozaj šikovný plán, a kým by sa mi naprávali kosti, zmeškala by som zajtrajšiu skúšku, nehovoriac o zohavenom výzore tesne pred Deceniálom!“

August zafunel. „Si strašne paranoidná!“

„Nie!“ odvrkla a podišla k nemu bližšie. „Som iba ostražitá.“

„Už si zabudla, že to ty si ma zhodila z budovy?“ zavrčal August trpko. „Urobila si to dokonca dvakrát a zakaždým účelovo pred skúškou!“

Pokrčila plecami. „O to teraz nejde.“

V Augustovi náhle vzplanul hnev. Napriek svojmu sebaovládaniu nedokázal zastaviť plamene, ktoré sa mu vydrali z končekov prstov.

„Ježiši!“ Wren sa zháčila, ale naďalej pevne zvierala dýku.

August zovrel ruku do päste a uhasil plamene, po ktorých zostal len čierny dym.

Obaja mlčali a rozhostilo sa medzi nimi napäté ticho.

Wren sa v očiach zračilo pobavenie. „Máš problém so sebaovládaním?“

„Som v pohode.“

„Naozaj? Tie plamene svedčia o opaku.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nesmrtelné následky .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.